

6. La Rínxols d'Or

Hi havia una vegada, una colla de nens i nenes que van decidir tenir cura d'un bosc. Feia pocs mesos, un incendi n'havia cremat una bona part i en veure'l socarrimat es van comprometre a protegir-lo i a fer tots els possibles perquè recuperés l'aspecte d'abans que les flames li fessin tant de mal.

Van crear un blog a internet per explicar-hi el que feien i per demanar la col·laboració a qui els volgués ajudar. Hi havia fotos de com creixien els plançons de pi i d'alzina que havien replantat a l'hivern, i també, de com el bosc anava canviant de color, del negre del principi, passant per diferents tons de grisos, fins que els primers brots de primavera el van començar a pintar de verd. Rebieu una pila de visites i tothom hi deixava comentaris per **animar**-los a seguir. S'estaven convertint en veritables *influencers*. Tenien tanta **empenta** i hi posaven tanta **il·lusió** en aquell projecte, que cada vegada els ajudava més i més gent.

Just començar les vacances d'estiu, es van organitzar per fer una mica de neteja. Al llarg dels anys s'hi havia acumulat molta brossa que gent poc responsable hi havia anat deixant i llençant. Ben equipats i equipades amb guants i uns sacs grossos i resistents, es van escampar pel bosc recollint ampolles, plàstics, llaunes de refrescos, paperots i trastos vells... La Sara, una noieta de cabells rossos i rinxolats, estava tan **engrescada** recollint la brutícia que anava trobant, que es va apartar del grup i es va perdre. Se'n va adonar al cap d'una bona estona, quan ja era bosc endins. Primer, va tenir un gran **ensurt**, en cridar als seus companys i companyes i veure que no responia ningú. **Angoixada**, mirava cap a un costat i cap a l'altre, caminant de **pressa** d'aquí cap allà... i va començar a plorar **d'impotència**, abraçada al sac ple de deixalles que tenia a les mans.

—Estic perduda! —somicava plorosa—. No em trobarà ningú i em moriré de set i de gana... Socors, soc aquí!! —xisclava **desesperada**.

Al cap d'una estona va recordar el que deia la seva monitora de l'esplai quan sortien d'excursió.

—L'últim que s'ha de perdre és la **calma** —es repetia, respirant fondo i provant de **relaxar**-se—. En un moment o altre, s'adonaran que no hi soc i ho deixaran tot per buscar-me —va pensar en veu alta—. Estic **segura** que em trobaran!

A poc a poc, va anar recuperant la **serenitat** i la **confiança**. De cop i volta, va descobrir una caseta entremig dels arbres i el cor li va fer un salt. Va arrencar a córrer per arribar-hi, amb l'**esperança** que hi visqués algú.

Semblava una caseta de conte. Era menuda i rebonica, amb la teulada vermella i arrodonida i les parets blanques i netes, la porta i els porticons de les finestres eren de fusta, i tenia un jardinet amb tot de floretes petitones i acolorides.

Quan hi va ser davant, va picar la porta amb **timidesa**. En veure que no sortia ningú, ho va repetir una miqueta més fort i es va adonar que només estava ajustada, perquè amb l'empenta, es va obrir una mica. A través de l'esclatxa, va mirar dins i va veure la taula parada amb tres bols de sopa que fumejaven.

—Mmmm... quina oloreta més bona que fa aquesta sopa! —es va dir ben fluixet—. I si entro? No sembla que hi hagi ningú...

Tenia tanta gana, que no es va poder estar de tastar-la. Primer, va fer una cullerada del bol més gros, però es va cremar la llengua.

—Ai... aquesta està massa calenta! —va cridar.

També va tastar la sopa del bol mitjà... però aquesta la va trobar massa freda. Quan va provar la sopa del bol més petit, la va trobar al punt. Estava tan bona i tenia tanta gana... que se la va acabar tota. “Segur que ho entendran”, va pensar, “ja els ho explicaré, que fa tot el dia que estic perduda i tenia tanta gana...” En un racó hi va descobrir unes butaques que semblaven prou còmodes. Estava esgotada i va decidir esperar els habitants de la casa, ben asseguda i còmoda. Primer va provar d’enfilar-se a la més grossa, però no ho va aconseguir. De la mitjana, li penjaven les cames i no hi estava gens bé. Finalment, es va asseure en una cadireta de fusta, era perfecta per esperar-s’hi... però pesava massa, es va trencar i va acabar de cul per terra.

—Ai, ai, ai... —va fer la nena una mica **preocupada**—. Segur que quan els ho expliqui, ho entendran...

Anava passant l’estona i els habitants de la casa, seguien sense aparèixer. La Sara estava cansada i començava a tenir son. Se li aclucaven els ulls i necessitava estirar-se en algun lloc. Va trobar tres llitets a punt per entrar-hi a dormir. Els va provar tots tres... el gran era massa dur, el mitjà, massa tou... però el petit, ai el petit... va ser jeure-hi i quedar-se ben adormida!

Al cap d’una estona, la família d’ossos que hi vivia va entrar a la caseta, i de seguida es van adonar que algú hi havia entrat mentre eren fora.

—Algú ha tastat la meva sopa! —va fer, **sorprès**, el pare os.

—La meva també! —va afegir la mare ossa.

—Doncs a mi no me n’han deixat ni una gota! —es va queixar el petit os—. I mireu la meva cadira! Algú me l’ha esberlat!

De seguida van descobrir aquella nena de rínxols d’or dormint al llit del més petit de la casa, també van veure els llençols rebregats dels altres llits que havia provat. Ella, tot i estar adormida, els va sentir remugar i es va despertar **sobresaltada**. En veure els tres ossos que se la miraven, es va endur un bon **esglai**.

—**Tranquil·la**, Rínxols d’Or! —li va dir el pare os—. No et farem cap mal...

—Qui ets? Què hi fas al meu llit? —li va preguntar el més petit, amb **curiositat**.

—Que no ho veieu? —va preguntar la mare ossa—. És de la colla que cuida el nostre bosc... oi que sí, noieta? Esteu fent una feina increïble i molt necessària!

La Sara va sospirar alleujada i els va explicar com havia arribat fins allà, que estava perduda... que no havia pogut evitar entrar a casa seva i cruspir-se aquella sopa tan bona... els va demanar disculpes i la van acompanyar fins on eren els seus companys i companyes, que ja feia una estona que la buscaven pertot arreu. En veure-la arribar acompanyada de tres ossos, es van quedar de pasta de moniato. D’aquella aventura n’haurien de parlar al seu blog!